

С тези добри думи започваме разговора с юбиляря, както се бяхме уговорили с Христо – да бъде искрен пред себе си, пред читателите си в откровен разказ за всичките си петдесет години. Въпросите за детството, за малката Провадия видимо вълнуват моя събеседник – той е първо момче в бедното семейство Кючукови, после се раждат Асен и Гюла, родителите работят, децата растат повече под грижите на баба и дядо. Но бащата е настоятелен, трябва да завършат училище, да продължат да учат – за първородния Христо това е задължително. А и в училище е толкова хубаво, всяка сутрин той е пременен с чиста ризка, на гърба е чантата с буквара и читанката, ученето му се отдава, учителката го дава за пример, той е първи в класа. И досега пази един спомен...

– Завърших с пълна шестица четвърти клас, дадоха ни свидетелствата, баща ми ме хвана за ръка и влязохме в книжарницата – трябваше да получа награда. Татко избра книгата „Робинзон Крузо“. Разгърнахме страниците – не забравям и до днес цветните илюстрации, а и думите на татко – „Сине, виж този скитник – тръгнал е от дивия остров, но с труд и постоянство е станал голям човек“. Колко ли пъти препрочитах тази първа книга, преживявах всеки път отчаяната съдба на корабкрушенеца, плачех от радост, когато се връща в Англия... И така всяко лято книгите ставаха все по-близки мои другари. В селското читалище имаше малка библиотека, но тя ми даде много – приказния свят на Андерсен, стихотворенията на дядо Вазов, разказите на Йовков и Елин Пелин, африканските приказки, басните на Лафонтен – и до сега помня наизуст „Лисицата и гарвана“. Благодарен съм на моите почти неграмотни родители, на баба и дядо, те ми показаха този верен път – на книгите, на училището. С тяхната подкрепа завърших прогимназията, завърших с отличие и гимназията в града.

Но тук ще си позволя и едно отклонение от въпроса, дължа още хубави думи за моите родители, за баба и дядо. Както често става, на по-късни години, ето чак сега, пред юбилея заговорихме с моите близки за тях. Колко малко съм знаел, колко много са заstrupали годините! А не трябва да се забравя – трябва да се знае. Моят прадядо е участвал в двете войни в началото на века, неговият